

Sygn. akt II ZOW 21/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Wojciechowski

Ławnik SN Jolanta Jarząbek

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach sędziego Grzegorza Fury

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w S. – H. G.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na rozprawie w dniu 11 stycznia 2023 r.

odwołań Krajowej Rady Sądownictwa, obrońcy obwinionej oraz Ministra Sprawiedliwości,

od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Łodzi z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt ASD 1/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną od popełnienia zarzucanego jej deliktu dyscyplinarnego;

2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Łodzi wyrokiem z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt ASD 1/21, uznał obwinioną sędzię H. G. za winną tego, że:

w dniu 20 maja 2019 r. w S., jako sędzia Sądu Rejonowego w S. i referent sprawy II K [...] przeciwko T. M., w sposób rażący i oczywisty naruszyła przepisy art. 249 § 1 k.p.k. i art. 249 § 3 k.p.k., w ten sposób, że zastosowała wobec oskarżonej T. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, pomimo braku w aktach sprawy materiału dowodowego wskazującego na duże prawdopodobieństwo, że oskarżona popełniła zarzucane jej przestępstwo oraz bez uprzedniego obligatoryjnego przesłuchania oskarżonej w trybie art. 249 § 3 k.p.k., w wyniku czego T. M. została pozbawiona wolności w okresie od 2 czerwca 2019 r. godz. 20.50 do 5 czerwca 2019 r. godz. 14.05, co stanowi przewinienie służbowe określone w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.; dalej: „p.u.s.p.”)

i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 p.u.s.p. wymierzył jej karę dyscyplinarną upomnienia.

Odwołanie od wyroku wniosła Krajowa Rada Sądownictwa zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła rażąco niewspółmierność wymierzonej obwinionej kary dyscyplinarnej upomnienia, nieodzwierciedlającej stopnia szkodliwości przypisanego jej przewinienia dyscyplinarnego i w związku z tym nie spełnienia celów, jakie kara dyscyplinarna ma osiągnąć.

Na podstawie tak skonstruowanego zarzutu wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie obwinionej kary dyscyplinarnej nagany.

Odwołanie wniósł Minister Sprawiedliwości zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność - łagodność - orzeczenia o karze, polegającą na wymierzeniu kary dyscyplinarnej upomnienia, będącą wynikiem nieuwzględnienia we właściwy sposób wagi i ciężaru gatunkowego popełnionego przewinienia dyscyplinarnego

oraz jego szkodliwości społecznej i korporacyjnej, a także celu prewencyjnego jaki powinna spełniać kara.

W oparciu o tak skonstruowany zarzut wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wymierzenie sędzi H. G. na podstawie art. 109 § 1 pkt 2a p.u.s.p. kary dyscyplinarnej obniżenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego o 5% na okres sześciu miesięcy.

Odwołanie od wyroku wniósł również obrońca obwinionej. Zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia:

1. art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie na rozprawie dyscyplinarnej wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie w charakterze świadka sędziego M. W. i tym samym naruszenie prawa obwinionej do obrony, w sytuacji gdy notatka urzędowa sędziego wizytatora M. W., sporządzona blisko rok po prawomocnym umorzeniu postępowania stała się powodem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko obwinionej, a sędzia wizytator był jedyną osobą, która w postępowaniu H. G. dopatrzyła się oczywistego i rażącego naruszenia prawa, co nakazywałoby zbadanie rzeczywistych powodów i okoliczności ingerencji wizytatora oraz zbadanie zasadności jego subiektywnej oceny;
2. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w jej miejsce dokonanie oceny dowolnej przez całkowite pominięcie intencji obwinionej H. G., które zmierzały do uchronienia osoby dotkniętej dysfunkcjami psychicznymi od skutków prowadzenia z jej udziałem procesu karnego i ewentualnej kary kryminalnej oraz pominięcie faktu, że finalnie, po wykonaniu badania sądowo - psychiatrycznego T. M. okazało się, że jej poczytalność w chwili czynu była ograniczona w stopniu znacznym - co świadczy o zasadności postępowania obwinionej;
3. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w jej miejsce dokonanie oceny dowolnej przez całkowite pominięcie korzystnych dla obwinionej okoliczności, a mianowicie tego, że nikt, z wyjątkiem sędziego wizytatora, nie dostrzegł w postępowaniu obwinionej oczywistego i rażącego naruszenia prawa w stopniu

uprawnającym do postawienia H. G. zarzutów dyscyplinarnych, a w szczególności nie podnosiła tego ani T. M., ani jej obrońcy w treści zażaleń na zastosowanie tymczasowego aresztowania, ani sądy odwoławcze, które uchylały zaskarżone postanowienia, ale nie decydowały się choćby na skorzystanie z tzw. wytyku orzeczniczego - art. 40 § 1 p.u.s.p., ani Prokuratura, która odmówiła wszczęcia postępowania karnego, co do przekroczenia uprawnień przez obwinioną;

4. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w jej miejsce dokonanie oceny dowolnej przez wyrażenie poglądu, że „rażący charakter naruszenia prawa procesowego pogłębia fakt, iż ostatecznie postępowanie w sprawie II K [...] zostało umorzone z powodu niestawiennictwa oskarżycielki prywatnej na posiedzeniu pojednawczym” - vide teza 13 pisemnego uzasadnienia - w sytuacji, gdy okoliczność ta była całkowicie niezależna od obwinionej, niemożliwa do przewidzenia na etapie orzekania o tymczasowym aresztowaniu T. M. i jej poczytanie na niekorzyść obwinionej stanowi o krańcowym naruszeniu zasady obiektywizmu;
5. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w jej miejsce dokonanie oceny dowolnej przez wyrażenie poglądu, że doszło do oczywistego i rażącego naruszenia prawa poprzez brak jakichkolwiek dowodów sprawstwa i winy T. M. na etapie stosowania tymczasowego aresztowania w dniu 20 maja 2019 roku w sytuacji, gdy późniejsze przesłuchanie oskarżycielki prywatnej potwierdziło okoliczności opisane w prywatnym akcie oskarżenia, a zatem nie można powiedzieć, że brak było ustawowych przesłanek do zastosowania tymczasowego aresztowania;
6. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w jej miejsce dokonanie oceny dowolnej i popadnięcie w wewnętrzną sprzeczność w rozumowaniu, polegającą na przyjęciu w treści orzeczenia, że jednym z przejawów oczywistego i rażącego naruszenia prawa było naruszenie art. 249 § 3 k.p.k., podczas gdy identyczne uchybienie przy wydawaniu drugiego postanowienia o tymczasowym

aresztowaniu z dnia 14 sierpnia 2019 r. zostało ocenione przez sąd dyscyplinarny I instancji, jako zwykłe, a nie kwalifikowane naruszenie prawa procesowego - vide tezy 10 - 12 i teza 19 pisemnego uzasadnienia wyroku;

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia będący konsekwencją powyższych uchybień procesowych, poprzez przyjęcie że zachowanie obwinionej przy wydawaniu postanowienia z dnia 20 maja 2019 r. stanowiło oczywiste i rażące naruszenie prawa procesowego,

a zatem delikt dyscyplinarny z art. 109 § 1 pkt 1 p.u.s.p, w sytuacji gdy brak jest podstaw do takiego ustalenia, a przypisane uchybienia stanowić mogą co najwyżej zwykłe naruszenia przepisów prawa korygowane podczas instancyjnej kontroli orzeczenia, co zresztą miało miejsce w analizowanej sprawie.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie obrońcy obwinionej w znacznej części zasługuje na uwzględnienie, a w konsekwencji za niezasadne uznać należy odwołania Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości.

W dniu 19 listopada 2018 r. do II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w S. wpłynął prywatny akt oskarżenia skierowany przez W. K., w którym oskarżycielka prywatna zarzucała T. M. popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 19 listopada 2018 r. sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą II K [...] i przydzielona w wyniku losowania do referatu SSR H. G.. W związku z uzyskaniem informacji, iż T. M. w innej toczącej się w II Wydziale Karnym sprawie była poddana badaniom psychiatrycznym i uznana przez biegłych za osobę niepoczytalną w chwili czynu, SSR H. G. powzięła wątpliwość co do poczytalności oskarżonej w chwili popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k., zarzucanego jej prywatnym aktem oskarżenia w sprawie o sygn. akt II K [...].

Z tego też względu w dniu 27 listopada 2018 r. wydała postanowienie o dopuszczeniu „dowodu z opinii dwóch lekarzy psychiatrów w celu ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonej, a w szczególności czy oskarżona w chwili czynu miała zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem oraz czy obecnie jest poczytalna, a także czy w obecnym stanie zdrowia może uczestniczyć w postępowaniu przed sądem oraz czy może stosować samodzielną i rozsądną obronę albowiem zachodzą wątpliwości co do jej poczytalności, w przypadku stwierdzenia niepoczytalności o wypowiedzenie się czy istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że popełni ona ponownie czyn zabroniony o znacznym stopniu społecznej szkodliwości w związku ze stwierdzoną chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym, czy konieczne jest stosowanie środka zabezpieczającego, jeśli tak, to o jakim charakterze”. Oskarżonej został też wyznaczony obrońca z urzędu.

T. M. w dniu 10 grudnia 2018 r. zwróciła do sądu kierowaną do niej nieotwartą korespondencję dotyczącą jej stawiennictwa w dniu 18 grudnia 2018 r. na badania psychiatryczne w [...] Centrum Psychiatrii w M.. W związku z niestawieniem się oskarżonej na badania w wyznaczonym terminie, SSR H. G. w dniu 9 stycznia 2019 r. wydała postanowienie o wyznaczeniu kolejnego terminu badań sądowo – psychiatrycznych na dzień 28 stycznia 2019 r. oraz zarządziła jej zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie na badania przez funkcjonariuszy Policji. Oskarżona nie została doprowadzona na badania z uwagi na to, iż „pod wskazanym adresem pomimo wielokrotnego pukania nie zastano nikogo”. Bezskuteczne też były próby zatrzymania i doprowadzenia T. M. na badania w dniach: 19 lutego 2019 r., 26 marca 2019 r. oraz 24 kwietnia 2019 r., albowiem – jak wynika z informacji Policji - „oskarżona z nieznanych powodów unika Policji, w związku z tym istnieje prawdopodobieństwo, że kobieta celowo nie otwiera drzwi, gdy są podejmowane próby realizacji nakazu doprowadzenia”. Jednocześnie oskarżona osobiście pokwitowała odbiór wezwań do stawiennictwa na badania w dniach: 16 lutego i 24 kwietnia 2019 r., była widywana w siedzibie sądu i prokuratury oraz kierowała do tych instytucji pisma procesowe.

Na posiedzeniu w dniu 20 maja 2019 r. SSR H. G. wydała postanowienie o zastosowaniu wobec T. M. tymczasowego aresztowania na okres jednego miesiąca.

Wcześniej termin kolejnego badania sądowo – psychiatrycznego został wyznaczony przez biegłych na 11 czerwca 2019 r. W podstawie prawnej postanowienia wskazany został art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym tymczasowe aresztowanie można stosować, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego, zwłaszcza wtedy, gdy nie można ustalić jego tożsamości albo nie ma on kraju stałego miejsca pobytu (tzw. przesłanka szczególna). Nie został natomiast wskazany art. 249 § 1 k.p.k., zgodnie z którym środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania i tylko wtedy, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo (przesłanka ogólna). Ponadto przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania T. M. nie została przesłuchana. Uzasadniając zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonej sąd argumentował, iż T. M. „pomimo kierowania do niej wielokrotnie wezwań nie stawiała się bez usprawiedliwienia na wyznaczone przez biegłych terminy badań, zwracała niepodjętą korespondencję informując jednocześnie na piśmie, iż nie stawia się. Próby doprowadzenia oskarżonej na badania za pośrednictwem Policji również okazały się bezskuteczne, gdyż oskarżona często opuszcza miejsce swojego zamieszkania. Gołosłowne okazały się też informacje podawane przez oskarżoną odnośnie planowanych zabiegów operacyjnych m.in. w W., co miało uniemożliwić T. M. stawiennictwo na badania, gdyż z informacji udzielonej przez pracownika szpitala wynikało, że oskarżona telefonicznie zrezygnowała z przyjazdu i poddania się zabiegowi. Mimo tego jednak nie stawiała się na badanie. W tej sytuacji, mając na uwadze, iż pięciokrotnie wyznaczane były terminy badań i tyleż razy oskarżona była wzywana do osobistego stawiennictwa za pośrednictwem poczty, ale też dwa razy za pośrednictwem Policji, jak też wystawiony był nakaz jej doprowadzenia przez Policję, który okazał się bezskuteczny, zasadnym jest uznanie, iż oskarżona celowo unika odbierania kierowanych do niej wezwań, bądź też mimo podjęcia wezwania bez usprawiedliwienia nie stawia się na wezwania, co znacznie przedłuża i utrudnia postępowanie karne (...) W ocenie Sądu z uwagi na trudność w ustaleniu rzeczywistego aktualnego miejsca pobytu oskarżonej, która często nie przebywa w miejscu zamieszkania, jak też konieczność przeprowadzenia badania, które biegli

wyznaczyli na dzień 11 czerwca 2019 r. godz. 10. 30 w [...] CP w M., niezbędnym jest zastosowanie wobec oskarżonej aresztu na okres 1 miesiąca”. Odpisy postanowienia zostały doręczone oskarżonej (po zatrzymaniu) i jej obrońcy oraz oskarżycielce prywatnej.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonej zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonej pomimo, że spowoduje to dla niej poważne niebezpieczeństwo. W oparciu o przytoczony wyżej zarzut skarżący wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania. W uzasadnieniu zażalenia obrońca argumentował, iż w innej sprawie wobec tymczasowo aresztowanej stwierdzono niepoczytalność i z tego względu zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego stanowi poważne niebezpieczeństwo dla jej zdrowia.

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r. zmienił zaskarżone postanowienie poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania, argumentując w uzasadnieniu, iż sąd I instancji podejmując decyzję o tymczasowym aresztowaniu nie zajął się w ogóle kwestią istnienia po stronie oskarżonej przesłanki ogólnej określonej w art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego jej czynu. Wobec nie dokonania ustaleń w zakresie przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 259 § 1 k.p.k. decyzja w przedmiocie tymczasowego aresztowania w odniesieniu do oskarżonej była przedwczesna. Po dokonaniu ustaleń w ww. zakresie, jeśli postawa oskarżonej nie ulegnie zmianie, Sąd Rejonowy będzie uprawniony do zdyscyplinowania oskarżonej i zastosowania wobec niej stosownych środków zapobiegawczych.

W wyniku tymczasowego aresztowania T. M. była pozbawiona wolności od 2 czerwca 2019 r. godz. 20.50 do 5 czerwca 2019 r. godz. 14.05.

Sąd Dyscyplinarny I instancji doszedł do przekonania, iż „przy wydawaniu postanowienia z dnia 20 maja 2019 r. o tymczasowym aresztowaniu T. M. doszło do naruszenia prawa w sposób oczywisty i rażący. Tymczasowe aresztowanie nastąpiło pomimo braku w aktach sprawy jakiegokolwiek materiału dowodowego wskazującego na duże prawdopodobieństwo że oskarżona popełniła zarzucane jej przestępstwo oraz bez uprzedniego obligatoryjnego przesłuchania oskarżonej. Nie

ulega wątpliwości, że takie działanie naruszało przepisy art. 249 § 1 k.p.k. i art. 249 § 3 k.p.k.". W ocenie sądu *a quo* uporczywe uchylanie się oskarżonej od stawienictwa na wyznaczone terminy badania lekarskiego należało uznać za bezprawne utrudnianie postępowania w rozumieniu art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Stwierdzenie istnienia powyższej przesłanki szczególnej nie może jednak stanowić podstawy do zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego bez ustalenia istnienia przesłanki ogólnej określonej w art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego przestępstwa.

Dokonana przez Sąd Dyscyplinarny I instancji ocena prawna zachowania się SSR H. G. przede wszystkim nie uwzględnia kontratypu opisanego w art. 107 § 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 z późn. zm.). Powołany przepis został dodany do cyt. wyżej ustawy p.u.s.p. przez art. 4 pkt 4 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1259) oraz wszedł w życie z dniem 15 lipca 2022 r., a więc już po wydaniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 107 § 3 pkt 1 p.u.s.p. nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów.

Opisany w powołanym wyżej przepisie kontratyp w sposób istotny ogranicza odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego jedynie do takich błędów w orzekaniu, które zostały popełnione umyślnie – a więc w sposób świadomy i zamierzony oraz stanowią elementarne pogwałcenie przepisów prawa, widoczne dla każdego bez wnikania w szczegóły sprawy, bez konieczności analizy stanu faktycznego i prawnego, a także tylko wówczas, gdy ich usunięcie z orzeczenia nie było możliwe w ramach kontroli instancyjnej.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych brak jest przesłanek wskazujących na to, iż SSR H. G. w sposób świadomy i zamierzony naruszyła dyspozycję art. 249 § 1 k.p.k., zaś popełnione przez nią uchybienie stanowiło widoczne dla każdego elementarne pogwałcenie tychże przepisów. Sytuacja taka miałaby miejsce w wypadku zastosowania tymczasowego aresztowania wobec

oskarżonej, która stawiałaby się na wyznaczony termin badania sądowo psychiatrycznego i w żaden sposób nie utrudniałaby postępowania sądowego. Natomiast w realiach niniejszej sprawy T. M. niewątpliwie uporczywie nie stawiała się na wielokrotnie doręczane jej wezwania, zaś liczne próby jej zatrzymania i przymusowego dorowadzenia na badania były bezskuteczne. Zachodziły więc przesłanki do zastosowania wobec oskarżonej tymczasowego aresztowania w celu przymuszenia jej do wykonania nałożonego na nią przez sąd obowiązku stawiennictwa. Nie budzi wątpliwości, iż w świetle art. 249 § 1 k.p.k. zastosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do T. M. winne być poprzedzone dokonaniem ustalenia dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez nią zarzucanego jej przestępstwa. Jednakże zaniechanie SSR H. G. w tym zakresie ocenić należy jako błąd w zakresie stosowania prawa krajowego, a nie świadome i zamierzone działanie. Takie wnioskowanie uzasadnia fakt, iż powyższego uchybienia nie dostrzegł i nie podniósł w zażaleniu obrońca, a więc nie sposób przyjąć, iż było ono jednoznacznie oczywiste dla każdego prawnika, a tym bardziej osoby nim nie będącej. Rozpoznający to zażalenie sąd odwoławczy dostrzegając wprawdzie ww. uchybienie, potraktował je jedynie jako obrazę przepisu postępowania, tj. art. 249 § 1 k.p.k., skutkującą zmianą w trybie instancyjnym zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie wobec T. M. tymczasowego aresztowania. Nie stwierdził zaś przy rozpoznawaniu sprawy nawet oczywistej obrazy przepisów uzasadniającej wytknięcie stwierdzonego uchybienia sądowi I instancji w trybie art. 40 § 1 p.u.s.p.

Wbrew ustaleniom Sądu Dyscyplinarnego uznać należy, iż SSR H. G. nie dopuściła się też rażącej i oczywistej obrazy art. 249 § 3 k.p.k. nie przesłuchując oskarżonej przed zastosowaniem wobec niej tymczasowego aresztowania oraz nie zawiadamiając jej o terminie posiedzenia w tym przedmiocie. Sąd *a quo* nie dostrzegł, iż zarzucane T. M. przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny lub karą ograniczenia wolności, a zatem zgodnie z art. 259 § 2 i 3 k.p.k. tymczasowe aresztowanie wobec takiego sprawcy, co do zasady, w ogóle nie może być stosowane. Przewidziane w powołanych paragrafach ograniczenia nie mają zastosowania, gdy oskarżony ukrywa się, uporczywie nie stawia się na wezwania, lub w inny bezprawny sposób utrudnia postępowanie, nie można ustalić jego

tożsamości albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo orzeczenia środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu sprawcy w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (art. 259 § 4 k.p.k.). Przepis art. 259 § 4 k.p.k. stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 249 § 3 k.p.k. i art. 258 k.p.k. określając odrębne przesłanki szczególne stosowania tymczasowego aresztowania, których charakter uzasadnia odstąpienie od przesłuchania oskarżonego przed zastosowaniem względem niego tego środka zapobiegawczego oraz zawiadomienia go o terminie posiedzenia w tym przedmiocie.

Reasumując, Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej uznając przypisane SSR H. G. uchybienie jako błąd w zakresie stosowania prawa krajowego, uniewinnił ją od popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 pkt 1 p.u.s.p. Oczywistą konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest uznanie odwołań wniesionych przez Ministra Sprawiedliwości i Krajową Radę Sądownictwa za bezprzedmiotowe.